

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123449038
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6123449038.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: S&M partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Jantárová 1508/8, IČO, zastúpený JUDr. Rolandom Kovácsom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 30, proti žalovanej: Správa ciest Košického samosprávneho kraja, so sídlom v Košiciach, Námestie Maratónu mieru 68/1, o zaplatenie 2.107,72 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo 6. marca 2025 sp. zn. 15C/2/2024

rozhodol:

Zrušuje rozsudok Mestského súdu Košice zo 6. marca 2025 č.k. 15C/2/2024 – 147 a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Mestský Košice (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo "prvoinštančný súd") napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (I.) a priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II.).

2.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 2.107,72 € s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.107,72 € od 22.11.2023 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Tento nárok si uplatnil titulom náhrady škody spôsobenej porušením zákonnej povinnosti žalovanej zakotvenej v § 9 ods. 1 a § 9a ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách. Skutkovým základom takto podanej žaloby bolo tvrdenie žalobcu, že A. A. B. ako jeho jediný spoločník a jediný konateľ, dňa 25. 5. 2023 viedol motorové vozidlo zn. Škoda Superb Combi EČ: C. XXX D., č. karosérie: E., v smere od F. do G. po ceste č. III.3325, kedy došlo k poškodeniu motorového vozidla tak, že na motorové vozidlo spadli konáre stromov nachádzajúcich sa pri vozovke, a to v čase o 15:30 h, čím došlo k poškodeniu týchto častí motorového vozidla: predný nárazník, maska chladiča, predná kapota, čelné sklo a strecha motorového vozidla. Na miesto škodovej udalosti boli okamžite privolané záchranné zložky policajného ako aj hasičského zboru. Záznam o poškodení motorového vozidla bol podrobne zdokumentovaný hliadkou OR PZ Košice - okolie. Následne Hasičský a záchranný zbor odprataním padnutých konárov sprejzdnil vozovku na spomínanom úseku. V dôsledku vyššie uvedených skutočností žalobcovi vznikla na motorovom vozidle škoda, ktorej oprava si vyžadovala zaplatenie sumy vo výške: 4 357,72 € bez DPH. Žalobca si objednal opravu predmetného motorového vozidla v spoločnosti MARCO CAR, s.r.o., Popradská 88, Košice a škodovú udalosť nahlásil v poisťovni UNION, ktorá ju viedla pod číslom: 32954-2023. Poisťovňa, v rámci likvidácie poisťnej udalosti, uhradila časť škody vo výške 2 250,- € (po odrátaní spoluúčasti vo výške 10 %) priamo na bankový účet spoločnosti MARCO CAR, s.r.o.. Žalobca vyzval žalovanú ako správcu komunikácie, na ktorej došlo ku škode, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, na náhradu zvyšnej časti škody listom zo dňa 14. 9. 2023, ktorý žalovaná prevzala dňa 18. 9. 2023. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doplnil svoju výzvu písomným podaním zo dňa 21. 9. 2023, ktorú si žalovaná prevzala dňa 21. 9. 2023. Žalovaná ku dňu podania žaloby nijakým spôsobom nereagovala na výzvu žalobcu, jeho nárok neuhradila ani sčasti.

2.2. Na podporu svojich tvrdení žalobca pripojil k žalobe výzvu na náhradu škody zo dňa 14. 9. 2023, doplnenie výzvy zo dňa 21. 9. 2023, záznam o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 25. 5. 2023 OR PZ Košice-okolie, faktúru od spoločnosti MARCO CAR, s.r.o. na sumu 5.229,26 EUR, posudok - kalkuláciu nákladov na opravu vozidla, oznámenie o likvidácii a úhrade plnenia poisťovňou UNION a.s. zo dňa 19. 6. 2023.

3. Takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 1 ods. 1, § 9 ods. 1 § 9a ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len „cestný zákon“), § 12 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon (ďalej len „vyhlášky“) a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby argumentujúc nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v spore. Tento záver súd prvej inštancie založil na úvahe, že objektívna zodpovednosť správcu cesty je v zmysle vyššie spomenutých právnych predpisov spájaná výlučne so zjazdnosťou komunikácie a skutočnosťou, že vodič ani pri obozretnej jazde nemohol predpokladať ani predvídať vady v zjazdnosti. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nešlo o závalu v zjazdnosti cesty III/3325, pretože príčinou nehody a vzniku škody bol pád stromu v čase prejazdu motorového vozidla žalobcu a nie náraz vozidla do stromu, ktorý už ležal na ceste a vytváral tak prekážku v zjazdnosti. Z vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, na koho pozemku sa nachádza strom, ktorého padnutý konár mal poškodiť vozidlo žalobcu, ani komu strom vlastnícky patrí a teda nebolo možné jednoznačne určiť, kto má byť v konaní pasívne legitimovaný. Napokon súd zhrnul, že pokiaľ by strom bol na pozemku vo vlastníctve inej osoby, zodpovedným za škodu na vozidle by bol vlastník komunikácie a nie správca.

4. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a na plný úspech žalovaného v spore.

5.1. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie a prizná mu proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, alternatívne, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil pritom odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

5.2. Nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že správca cesty zodpovedá iba za závady v zjazdnosti cesty, keď už stromy a kamene ležia na ceste. Na podporu svojej argumentácie poukázal na to, že výpočet závad v zjazdnosti cesty uvedený v § 12 ods. 2 písm. a/ až c/ vyhlášky je iba demonštratívny. Ozrejmil, že v danom prípade došlo k pádu viacerých konárov zo stromu, ktorý výrazne prečnieval cez celú plochu cestného telesa, pričom časť konárov spadla na vozidlo v pohybe a časť zrejme aj pred vozidlo, o čom svedčí poškodenie prednej časti vozidla v časti upevneného EČV. Zhrnul teda, že pád konárov celkom určite spôsobil závalu v zjazdnosti cesty. Fotografie, ktoré predložil v priebehu konania jasne ukazujú, že konáre stromov boli tak nízko nad cestou, že neumožňovali bezpečný prejazd nákladného auta. Už len pri pohľade na stromy v čase vzniku škodovej udalosti je zrejmé, že bolo len otázkou času, kedy dôjde k pádu ich konárov. Súd prvej inštancie tieto okolnosti vôbec nevyhodnotil, a to napriek tomu, že správa cesty o.i. zahŕňa aj starostlivosť, resp. údržbu o cestnú zeleň. Vyjadril presvedčenie, že stromy v tesnej blízkosti cesty tvoria cestnú zeleň, ktorej stav je správca povinný priebežne monitorovať a v prípade, ak by mohli predstavovať nebezpečenstvo, je povinný bezodkladne zakročiť. V posudzovanom prípade žalovaný zakročiť nestihol a rozsiahlu úpravu drevín vykonal až po škodovej udalosti, čo preukazujú viaceré dôkazy, ktoré v konaní predložil. K odvolaniu priložil správy správcu cesty Žilina, ako aj samotnej žalovanej, z ktorých vyplýva, že monitorovanie, úprava a výrub drevín pri cestách je povinnosťou správcu komunikácie. Akcentoval na tú časť správy žalovanej, v zmysle ktorej dôvodom na výrub stromov medzi H. a A. je, že „stromy popri tomto úseku cesty vysychajú a hrozí riziko ich lámania a padania konárov“. Za tohto stavu považuje závery súdu o tom, že nebolo zistiteľné na koho pozemku sa nachádza strom, prípadne komu patrí strom, za irelevantné. V tomto kontexte tiež poukázal na definíciu cestného telesa a cestnej zelene, v zmysle ktorých je správca kedykoľvek – takmer bez obmedzenia nielen oprávnený, ale aj povinný zakročiť. Ak by odvolací súd prisvedčil argumentácii súdu prvej inštancie, že za pády stromov nenesie zodpovednosť správca komunikácie, vytvoril by tým právnou medzeru, v zmysle ktorej nebude nikto zodpovedný za obdobné situácie. S poukazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 2.3.2016 sp. zn. 9Co/195/2015 prezentoval názor, že pokiaľ aj súd dospel k záveru, že žalovaná nie je zodpovedná za vzniknutú škodu podľa cestného zákona, bol povinný posudzovať jej zodpovednosť za škodu aj v zmysle § 420 v spojení s § 415 Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Stotožnila sa s úvahou súdu

prvej inštancie, že stav, keď stromy alebo kamene letia vzduchom, alebo sa ku komunikácii približujú, nie je možné považovať za závalu v zjazdnosti v zmysle § 12 ods. 2 písm. a/ vyhlášky. V danej veci bolo nepochybne preukázané, že konáre stromu padali a netvorili bezprostredne prekážku ležiacu na komunikácii. Odmietla tvrdenie žalobcu, že nevykonala potrebné, škodám predchádzajúce opatrenia, a v tomto kontexte poukázala na § 14 ods. 3 cestného zákona, v zmysle ktorého o výrube drevín rozhoduje cestný správny orgán po dohode s orgánom životného prostredia. Doplnila, že výrub drevín povoľuje príslušný okresný úrad, ktorý je zároveň povinný vykonávať nad predmetnou komunikáciou štátny odborný dozor podľa § 3c ods. 1 cestného zákona. Výrub stromov medzi obcami Vajkovce a Rozhanovce, na ktorý žalobca poukazuje, bol vykonaný v súlade s rozhodnutím Okresného úradu Košice – okolie, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so súhlasom orgánu ochrany prírody a životného prostredia a na základe žiadosti OR PZ Košice – okolie z dôvodu dopravnej nehody, ktorá sa na tomto úseku stala až po vzniku škody žalobcovi. Rovnakým postupom došlo k výrubu stromov aj na úseku, na ktorý žalobca poukazuje v odvolaní (Buzica – Mokrance) a zdôraznila, že výrub bol indikovaný dendrologickým posudkom. Tieto skutočnosti potvrdzujú, že nie je oprávnená vykonať výrub stromov len na základe vlastného rozhodnutia. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že je irelevantné, na koho pozemku sa nachádza predmetný strom dôvodiť § 47 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, v zmysle ktorého vlastník, správca alebo nájomca pozemku, na ktorom sa nachádza drevina, je povinný sa o ňu starať, najmä ju ošetrovať a udržiavať. Vyjadrila preto názor, že je to práve vlastník, resp. správca dotknutého pozemku, ktorý zanedbaním starostlivosti o bujnajúcu vegetáciu popri cestách porušuje povinnosť vyplývajúcu z § 10 ods. 1 cestného zákona a prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ. Napokon konštatovala, že nie je možné povinnosti správcu komunikácie rozširovať na údržbu pozemkov a nehnuteľností nachádzajúcich sa v susedstve pozemnej komunikácie. Zhrnula, že aplikácia § 415 OZ by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by neexistovala konkrétna právna úprava v cestnom zákone, pričom jej potencionálna zodpovednosť by mala byť vyvodzovaná výlučne z povinností, ktoré jej ukladá cestný zákon a vyhláška.

7. Žalobca v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní. Zopakoval, že osobné motorové vozidlo narazilo do konárov aj už ležiacich, resp. dotýkajúcich sa cesty, o čom svedčí poškodenie prednej časti vozidla. Je málo pravdepodobné, aby sa táto časť vozidla poškodila v dôsledku pádu konárov, nakoľko zhora padajúci konár nemôže spadnúť na kolmo nachádzajúcu sa prednú časť vozidla. Uvedenú okolnosť je však veľmi obtiažne až nemožné preukazovať. Nestotožnil sa s názorom žalovanej, že v danej veci nie je možné aplikovať § 415 OZ a v tejto súvislosti vyjadril presvedčenie, že jeho aplikácia je vylúčená len vtedy, keď škoda vznikne zo stavebno-technického stavu cesty. Ak teda súd dospel k záveru, že škoda nevznikla zo stavebno-technického stavu cesty, bolo jeho povinnosťou skúmať zodpovednosť žalovanej podľa § 420, v spojení s § 415 OZ.

8. Žalovaná v odvolacej duplike zotrvala na svojom vyjadrení. Doplnila, že v priebehu celého konania žalobca nepochybňoval skutočnosť, že škoda na vozidle bola spôsobená pádom konára stromu na vozidlo a nie nárazom vozidla do padnutého konára, resp. jeho časti.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

10. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

11. Preskúmvacia činnosť odvolacieho súdu v sebe zahŕňa skúmanie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie tak z hmotnoprávneho hľadiska, ako aj postup súdu z hľadiska procesnoprávných predpisov. Rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkové pochody musia byť v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta na dohady a domnienky. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydávaniu obsahovo nezodpovedných, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má

byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom, prípadne o mimoriadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné.

12. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že o nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje vôbec alebo sú nezrozumiteľne podané. Odôvodnenie musí byť úplné v tom zmysle, že súd sa vysporiada so všetkými otázkami riešenými v konaní, ktoré sú relevantné z hľadiska rozhodnutia vo veci a odôvodnenie tiež musí byť v súlade s výrokom. Nepreskúmateľnosť rozsudku v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia znemožňuje sporovej strane, resp. obmedzuje jej právo uplatniť opravný prostriedok voči skutočným dôvodom súdneho rozhodnutia a tým sa porušuje jej právo na spravodlivé súdne konanie.

13. Odvolaním napadnutý rozsudok vyššie uvedené náležitosti nemá. Odôvodnenie rozsudku nie je dostatočné, pretože súd prvej inštancie sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú vo veci podstatné a právne významné. Stranám sporu súd nezrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, zo skutkových zistení nevyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.

14. Vychádzajúc z odvolacích námietok žalobcu, zásadným pre rozhodnutie vo veci nesporne bolo posúdenie otázky, či je daná zodpovednosť žalovanej za škodu pre porušenie ustanovení § 9 ods. 1 § 9a ods. 2 cestného zákona v spojení s § 12 ods. 2 písm. a/ vykonávacej vyhlášky, resp. pre porušenie právnej povinnosti v zmysle § 420 OZ v spojení s § 415 OZ.

15. Podľa § 9 ods. 1 cestného zákona, závady v zjazdnosti diaľnic, ciest a miestnych ciest sú bez priedahov povinní odstraňovať ich správcovia. Správcovia sú povinní vykonávať pravidelné kontroly bezpečnosti pozemných komunikácií, ktoré sú súčasťou transeurópskej cestnej siete, kontroly bezpečnosti pozemných komunikácií podľa osobitného predpisu a prieskumy možného vplyvu prác na týchto pozemných komunikáciách na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky.

16. Podľa § 9a ods. 2 cestného zákona správcovia diaľnic, ciest a miestnych ciest však zodpovedajú za škody, ktoré vznikli užívateľom týchto komunikácií a ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti, okrem prípadu, že preukážu, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť.

17. Podľa § 12 ods.2 písm. a) vyhlášky, závadami v zjazdnosti sú najmä ojedinelé výtlky, výmole a hrbole v inak bezchybnom povrchu súvislého úseku vozovky, nevhodne uložený udržiavací materiál, spadnuté stromy a kamene, poškodené dopravné značky a iné prekážky, ak sa na ne predpísaným spôsobom neupozorňuje.

18. Predpokladmi zodpovednosti správcu komunikácie v zmysle cestného zákona sú závady v zjazdnosti miestnej komunikácii, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, a to bez ohľadu na zavinenie (úmysel, či nedbanlivosť) správcu komunikácie. Závadou v zjazdnosti treba rozumieť takú významnú zmenu (zhoršenie) zjazdnosti komunikácie, ktorá síce je odstrániteľná bežnou údržbou, avšak svojím charakterom sa do takej miery vymyká stavebnému a dopravnotechnickému stavu pozemnej komunikácie a poveternostným vplyvom, že vodič ani pri obozretnej jazde rešpektujúcej stav komunikácie, či prípadne dôsledky poveternostných vplyvov, nemôže jej výskyt predpokladať a pri riadení vozidla účinne reagovať tak, aby chyba neovplyvnila jeho jazdu a tým nevznikla škoda. Táto objektívna zodpovednosť je spájaná výlučne so zjazdnosťou komunikácie a skutočnosťou, že vodič ani pri obozretnej jazde nemohol predpokladať ani predvídať vady v zjazdnosti.

19. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak pri skúmaní zodpovednosti žalovanej za spôsobenú škodu najskôr považoval za potrebné určiť, či jej príčinou bola závada v zjazdnosti komunikácie.

20. V prejednávanej veci, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, bol príčinou nehody a vzniku škody pád konárov stromu na motorové vozidlo v čase, keď žalobca prechádzal po cestnej komunikácii. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že sa jednalo o bezprostredne vzniknutú situáciu, keď padajúce konáre stromu zasiahli prechádzajúce vozidlo – vozidlo v pohybe, nie o existujúcu

prekážku na komunikácii, predstavujúcu zmenu/závalu v zjazdnosti, ktorá nebola včas odstránená a na ktorú by žalobca alebo žalovaná mohli včas reagovať.

21. Pokiaľ za tohto stavu súd prvej inštancie ustálil, že sa nejednalo o závalu v zjazdnosti, za ktorú by zodpovedala žalovaná s odkazom na ustanovenia cestného zákona v spojení s vykonávacou vyhláškou, odvolací súd s týmto právnym posúdením v plnom rozsahu súhlasí. Na tomto závere nič nemení tvrdenie žalobcu, že sa niektoré padajúce konáre dotkli aj povrchu vozovky ešte pred prejazdom osobného motorového vozidla, pretože aj v tomto prípade šlo o bezprostredne vzniknutú a prebiehajúcu situáciu počas toho, ako bolo vozidlo žalobcu v pohybe a nie o existujúcu prekážku na komunikácii, na ktorú žalobca alebo žalovaná mohli včas reagovať.

22. Na druhej strane odvolací súd musí prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu, že ak príčinou škody nie je chyba v zjazdnosti, teda ak nie je daná zodpovednosť správcu komunikácie za škodu podľa cestného zákona (a keď škoda nevznikne zo stavebno-technického stavu cesty), nie je tým vylúčená jeho prípadná všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ (k tomu por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. mája 2008, sp. zn. 4 Cdo 17/2007 ako aj žalobcom predložený rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 2.3.2016 sp. zn. 9Co/195/2015).

23. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa odseku 3 tohto zákonného ustanovenia, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

24. Podľa § 415 OZ, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

25. Žalobca už v priebehu konania argumentoval, že správa cesty okrem odstraňovania závad v zjazdnosti celkom určite zahŕňa aj starostlivosť o stromy, resp. dreviny v tesnej blízkosti cesty, a to ich okliesňovanie, resp. úpravu za tým účelom, aby neohrozovali cestu alebo účastníkov cestnej premávky (tzv. prevenčná povinnosť). Správca cesty - žalovaná je o.i. povinná priebežne monitorovať stav stromov a drevín, ktoré sú v bezprostrednej blízkosti cesty a môžu predstavovať nebezpečenstvo. Žalobca vyjadril presvedčenie, že ak správca tieto povinnosti zanedbá, je povinný znášať (všeobecnú) zodpovednosť za vzniknuté škody. Na podporu svojich tvrdení priložil fotografie znázorňujúce pracovníkov žalovanej vykonávajúcich údržbu stromov nachádzajúcich sa pri ceste (aj nakladaním konárov do pristaveného vozidla (č.l. 81 – 88), dokonca aj fotografie webových stránok, v ktorých sa verejnosť informuje o výrube 5 ks stromov medzi F. a G. vedľa cesty III/3325 na č.l. 130-133, 140 v januári 2025, z ktorých práve v máji 2023 spadli na vozidlo žalobcu konáre.

26. Svedkyňa H. A., zamestnankyňa žalovanej, na pojednávaní konanom dňa 11.2.2025 potvrdila, že jednou z činností žalovanej v rámci letnej a zimnej údržby je starostlivosť o cestnú zeleň, čo znamená, že môžu orezávať alebo rúbať zeleň, t.j. kríky, stromy, orezy počas celého roka okrem jarných mesiacov (č.l. 143).

27. Súd prvej inštancie zodpovednosť žalovanej podľa § 420 a § 415 OZ vôbec neposúdil, a to napriek tomu, že to žalobca v priebehu konania alternatívne navrhoval a na podporu svojich tvrdení aj označoval a predkladal dôkazy. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo vyhodnotiť, či relevantná právna norma ukladá (práve a len) žalovanej povinnosť tvrdenú žalobcom (okliesňovanie a orezovanie stromov nachádzajúcich sa pri ceste), či došlo k jej porušeniu, či je medzi takýmto porušením a vznikom škody príčinná súvislosť, ako aj zavinenie žalovanej.

28. Z hľadiska právneho, tak argumentáciu žalobcu bezpochyby nemožno považovať za nepodstatnú pre rozhodnutie vo veci. Napriek žalobcom včas, jasne a zrozumiteľne predneseným argumentom s nespornou relevanciou na rozhodnutie o uplatnenom nároku, na ne však súd prvej inštancie nijak nereflektoval. Vzhľadom na chýbajúce úvahy súdu vo vzťahu k tejto spornej otázke ich nebolo možné podrobiť odvolaciemu prieskumu.

29. V tejto súvislosti sa odvolaciemu súdu žiada pripomenúť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) z ktorej vychádza vo svojej rozhodovacej praxi tiež Ústavný súd SR, predstavuje vyrovnanie sa s relevantnou argumentáciou strán jednu z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Napr. v rozhodnutí vo veci F. proti Moldavsku ESLP uviedol, že „...jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody sa môže meniť v závislosti od osobitných okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takýmto argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého

procesu." V rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 200/09 Ústavný súd SR obdobne sformuloval záver „... odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).“ Zároveň akcentoval, že „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (napr. II. ÚS 410/06).

30. Z týchto dôvodov odvolací súd musí konštatovať, že rozsudok je predčasný a nepreskúmateľný a tým došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov, nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP neostávalo iné ako rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Úlohou súdu po vrátení veci bude zaoberať sa predovšetkým objasňovaním skutočností konkretizovaných v bodoch 22.-27. tohto uznesenia, opäť vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle § 220 CSP, a aby mohlo byť predmetom kontroly tak zo strany žalobcu, ako aj predmetom odvolacieho prieskumu, inak dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj k porušeniu povinnosti súdu, ktorá pre neho vyplýva z ust. § 391 ods. 2 CSP (viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu).

32. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).